

POSTANOWIENIE

Dnia 28 grudnia 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Iwona Koper

w sprawie z powództwa J. S.A. z siedzibą w Z.
przeciwko Miastu W.
o zobowiązanie do złożenia oświadczenia woli,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 28 grudnia 2016 r.,
na skutek skargi kasacyjnej strony powodowej
od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)
z dnia 9 lutego 2016 r., sygn. akt I ACa (...),

**odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;
zasądza od powoda na rzecz strony pozwanej kwotę 12500
(dwanaście tysięcy pięćset) zł tytułem kosztów postępowania
kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 9 lutego 2016 r, Sąd Apelacyjny w (...) oddalił apelację powoda J. Spółka Akcyjna z siedzibą w W. od wyroku Sądu Okręgowego w W. oddającego powództwo o zobowiązanie pozwanego – miasto W. do złożenia oświadczenia woli.

W skardze kasacyjnej wniesionej od wyroku Sądu Apelacyjnego powód uzasadnił wniosek o przyjęcie skargi do rozpoznania występowaniem przesłanek określonych w art. 398⁹ § 1 pkt 1 i 4 k.p.c.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Rozpoznając nadzwyczajny środek zaskarżenia, jakim jest skarga kasacyjna Sąd Najwyższy działa w interesie publicznym, wyjaśniając istotne zagadnienia prawne, dokonując wykładni przepisów budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, bądź usuwając z obrotu prawnego orzeczenia wydane w postępowaniu dotkniętym nieważnością lub oczywiście wadliwe (postanowienie SN z 6 lipca 2007 r., sygn. akt I CSK 206/07, nie publ.). Dlatego uzasadniając wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżący powinien przedstawić argumentację juretryczną pozwalającą przyjąć, że w sprawie rzeczywiście występuje przywołana w nim przesłanka. (postanowienia SN z 21 czerwca 2007 r., sygn. akt I CSK 178/07, nie publ. i z dnia 21 lipca 2005 r. sygn. akt V CSK 18/05, nie publ.). W odniesieniu do przesłanki z art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. wymaga to uzasadnienia, że przedstawione zagadnienie prawne jest istotne, co wyraża się w jego znaczeniu dla rozwoju prawa lub precedensowym charakterze. Dla wykazania takiej jego kwalifikacji skarżący powinien przede wszystkim określić treść i zakres zagadnienia prawnego oraz przytoczyć wyczerpujące argumenty prawne prowadzące do rozbieżnych ocen i wątpliwości związanych z rozumieniem, czy stosowaniem przepisów prawa, których zagadnienie dotyczy i wskazać czy były one już przedmiotem wypowiedzi judykatury oraz odnieść się do wyrażonych w niej poglądów.

Kwalifikacji takiej nie można przypisać sformułowanemu przez skarżącego zagadnieniu prawnemu dotyczące interpretacji funkcjonującej w orzecznictwie zasady ciągłości planowania przestrzennego oraz określenia wpływu tej zasady na roszczenia wywodzone z art. 36 ust. 1 ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym, które nie spełnia tego wymagania.

Nie mogą być uznane za istotne zagadnienia prawne sformułowane przez skarżącego teoretyczne pytania o charakterze otwartym, które nie formułują zagadnień prawnych dotyczących wykładni konkretnych przepisów prawa

pozostających w związku z zaskarżonym wyrokiem. Przedstawianie nawet obiektywnie istotnego zagadnienia prawnego o zasadniczym znaczeniu dla porządku prawnego lecz nie pozostającego w związku z daną sprawą, wyrażającego się możliwością utrzymania lub uchylecia czy zamiany zapadłego w niej rozstrzygnięcia, nie stanowi przesłanki przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c.

O wystąpieniu przyczyny kasacyjnej określonej w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. można mówić jedynie wówczas, gdy zasadność skargi na tle jej podstaw jest na tyle widoczna i niewątpliwa, że może być stwierdzona bez konieczności przeprowadzenia głębszej analizy sprawy oraz podstaw skargi (por. uzasadnienie aktualnego w tym zakresie postanowienia SN z dnia 10 stycznia 2003 r., V CZ 187/02, OSNC 2004, nr 3, poz. 49 oraz postanowienia z dnia SN z dnia 5 października 2007 r., III CSK 216/07, niepubl.).

Analiza uzasadnienia wniosku o przyjęcie wniesionej skargi kasacyjnej do rozpoznania nie pozwala na stwierdzenie, że w sprawie występuje przesłanka określona w art. 398 § 1 pkt 4 k.p.c. Powołując się na nią skarżący ograniczył się bowiem do twierdzenia o oparciu zaskarżonego wyroku na błędnym założeniu bez nawiązania do jakichkolwiek przepisów, podczas gdy oczywista zasadność skargi widoczna *prima facie* łączy się ściśle z oczywistą zasadnością zarzutu naruszenia konkretnych przepisów prawa.

W sprawie nie zachodzi nieważność postępowania, którą Sąd Najwyższy, w granicach zaskarżenia bierze pod uwagę z urzędu.

Z tych względów Sąd Najwyższy na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c., a w zakresie kosztów postępowania kasacyjnego na podstawie art. 98 § 1 i 3 w zw. z art. 391 § 1 i art. 398²¹ k.p.c., orzekł jak w sentencji.